

se je lotil slikarstva, čopič je oživel v njegovih rokah. Prva slika, katero je dovršil, predstavljala je njegovo lastno mater — a kakšno? Umetnik ji je ovil glavo z vencem neumrljive slave, kakor

ji je prej ovijal glavo s trnjem. Ko jo je moglo pozneje ogledovati tudi občinstvo, imenovalo jo je:

»Umetnikova mati«.

Zimska noč.

(Slika iz vasi. — Spisal Joško.)

Mrak je počel zagrinjati belo zemljo v svoje črno zagrinjalo. Iz težko s snegom založenih vaških dimnikov se dviga dim visoko pod oblačno nebo. Mrzleje postaja. — Otroci, ki so se dričali celo popoldne gori na klancu konec vasi, poberó svoje sani in hité kričeč domov, da si ogrejejo premrzle ude in rudeče nosove.

Vedno bolj se temni v vasi.

Motno svetijo lučice skozi zamrzla okna. Z zvonika zadoni zvon na čast sv. Florijanu. Daleč na okolo se razlega zvonjenje po čistem, mrzlem vzduhu.

Mladi hlapec vstane od večerje, obleče gorko suknjo, dene na glavo polhovko in pred hišo veselo zauka v znamenje, da gré v veselo družčino, na prejo.

Saj je pa tudi v resnici kaj prijetno in domače biti v gorko zakurjeni sobi v veseli družčini.

Po snažnih klopeh sedé mlada, vaška dekleta; vsaka ima svoj kolovrat pred seboj in brzo ji teče nitka med prsti.

Pri peči, veliki kot ovčji hlev, sedé vaški fantje, pušijo iz malih pipic in veselo se zasmеjejo, kadar jim pové sosedov strije Matevž kako osoljeno. Gori na peči pa imajo otroci in stari ded svoje visoko, častno mesto.

Hišna gospodinja ponuja gostom kuhanih hrušek in krljev. Pri drugih jih le malo razpeča, ko pa pomoli skledo gori na peč med mlado družino, izginejo takoj vsi repi iz skleda in nazadnje se še celó zlasajo, kdo bode popil sladko hruševko.

Kmalu se otajajo tudi mrzli jeziki in veselo kramljanje preneha le, kadar prične kdo kako pesem.

Lepo doni narodna pesen po prostorni izbi, prodre zamrzla okna in se razlega daleč tja po vasi. Prijetno se slišijo mehki, dekliški glasi. Tam okolo peči pa bobni mogočni bas iz močnih fantovskih prsij: stara peč je v nevarnosti, da se podre, kot zidovi Jerihe.

In ko se pozno ločijo od gostoljubne hiše, vstopijo se še enkrat fantje tam na sredo poti in za odhodnico doni po tihi vasi:

Nocoj, nocoj je lep večer,
En lep večer, 'na lepa noč.
Mi lun'ca sije celo noč,
Da men' zaspat' ni moč.

Oblučno nebo siplje zopet goste snežinke na zemljo.

Vse je potihnilo po vasi. Še psi, ti zvesti čuvaji, so se poskrili po svojih ležiščih.

Lačna lisica se priplazi v vás, da bi dobila kaj za zobe. Varno postoji tam pri kozolčku in skrbno posluša, če ni kje kakega sovražnika.

Tudi boječi zajec se bliža vasi, da bi dobil kje kako drevesce, katero bi oglodal. Toda strah njegov je večji, nego pogum in glad. Tam z jablane se je usulo malo snega, in dolgouhati junak že beži v brzih skokih nazaj proti gozdu.

Gori pod slamnato streho tik dimnika se tiščé vrabci tesno drug drugega, da bi se tako zavarovali proti mrazu. Eden bolj predrzen od drugih je zletel celó v dimnik. Tu včasih zadovoljno počivka, češ, da se mu dobro godi na gorkem, dasi črnem kraju.

Táko je življenje v mrzli, zimski noči.

